

казвам с него. Той спря кобилата, като чу моя вик. Аз тичешком се хванах с едната ръка за ралото, а с другата за ръкава на дрехата му:

— Вжлк!... Вжлк!... — извиках аз запхтян.

Той неволно се обърна и разгледа наоколо. За миг нутка той ме повърва.

— Де е вжлка?

— Извика... Някой извика „вжлк“, — пробъбрах аз.

— Що, що, какъв вжлк, сторило ти се е!... Виж!... Какъв вжлк има, — мърмореше той и ме ободряваше.

Но аз треперех цял, още по-яко се хванах за дрехата му и трябва да съм бил много бледен. Той ме гледаше с тревожна усмивка, виждаше се, че се боеше за мене.

— Я гледай, я, изплашил си се, ай, ай!... — клатеше той глава... — Стига миличък!... Ех, момченцето ми!...

Той протегна ръка и ме погали по бузата.

— Е стига, стига, прекръсти се, миличко!... — Но аз се не прекръстих, устата ми трепереха, и като че ли това го порази още повече. Той протегна полекичка своя дебел, с черни нокти палец, и тихичко го допря до треперящите ми устни.

— Тъй ами, хей, — усмихна ми се той с бащинска и дълбока усмивка. — Господи, изплашило се!... Тъй ами, ай, ай!...

Аз разбрах, най-сетне, че няма никакъв вжлк и че мен ми се е сторило, че някой вика „вжлк“. Гласа беше, наистина, така ясен и отчетлив, но такова нещо мен ми се е сторвало и преди това един-два пъти... .

— Е, да си ида тогаз, — казах аз въпросително и гледах страхливо на него.

— Хайде, вжрви си, а аз ще гледам и ще те следя. Аз няма да те дам на вжлка! — добави той, като ми се усмихваше все тъй бащински. — Хайде, Господ да ти помага, вжрви си, — и той ме прекръсти с ръката си, а и сам се прекръсти.

Аз тръгнах, като се обръщах назад почти на всеки десет крачки.

Марей стоеше при кобилката си и гледаше след мене, като ми кимаше с глава всеки път, когато аз се